

XXXV.

Отнесенъ въвъ спомени тѣжни,
Азъ глѣдахъ на твоя портретъ,
И сълзи горчиви течаха,
По хладни ми бузи, безъ четъ.

И питахъ ся азъ: дали ежщо
Не си мя забравила менъ, —
А ти бѣ вѣмень впѣрила погледъ
Безстрастенъ, безмълвенъ, студенъ.

И азъ ся неволно отвърнахъ,
Прѣдъ тойзи безсловенъ отвѣтъ . . .
А сълзи горчиви течаха,
По хладни ми бузи, безъ четъ!
